

ADALETLİ TOPLUMUN İNŞASI

Eûzubillâhimineşşeytânirracîm. Bis-
millâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Hamden
kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin
ve fî külli hîn. Ve's-salâtu ve's-selamu alâ sey-
yidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve
men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fe-kâle Resûlullah sallallahu aleyhi ve
sellem:

إِنَّ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ

İnne ebvâbe'l-cenneti tahte zilâli's-
suyûf.

a. Cennetin Kapıları Kılıçların Gölgesi Altındadır

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

İmam Ahmed b. Hanbel, Buhârî, Müslim,
Tirmizî, İbn Hibban -rahmetullâhi aleyhim ec-
maîn- Ebû Musa ve İbn Ebî Evfâ'dan -rahmetul-
lahi aleyhimâ- rivayet etmişler.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Cennetin kapıları kılıçların gölgesi altındadır.”

Yani cennete girmek için geçilen yolda kılıçların gölgesi vardır. Cihat vardır. Allah yolunda çarpışmak vardır. İcabında malını, daha da gerekirse canını vermek vardır. Düşmanla mücadele etmek vardır. Düşmandan korkmamak vardır. Düşmana pabuç bırakmamak vardır.

Ve hiçbir devirde bu işin önemi azalmamıştır. Bugün dahi böyle. Yirmibirinci yüzyıldayız; devletler kendi aralarında âlemin sulhunu, sükûnunu sağlamak için uluslar arası kuruluşlar kurmuşlardır. “Birleşmiş Milletler” demişlerdir. “İnsanların hakları nelerdir?” diye düşünmüşlerdir, alt alta yazmışlardır; din hürriyeti, vicdan hürriyeti, mülkiyet hürriyeti, fikir hürriyeti, yazma hürriyeti, seyahat hürriyeti vesaire... Ama silahları da çok çok geliştiği, güçleri kuvvetleri çok çok arttığı, şeytanlar gelince her çeşidini, âlâsını en güzel şekilde yaptıkları, dağın başındaki insanların bile birbirleri ile, evi ile konuşmasını uzaydan haberleşmelerle sağlayabildikleri, “Hanım, eve doğru geliyorum, ne yemeği yaptın? Ocağa aşı

koy. Gelirken bir şey alayım mı? Maydanoz ister misin? Meyve ister misin?” Arabası ile bir taraftan giderken bir taraftan telefon etme imkânlarının bile olduğu yirmibirinci yüzyılda hâlâ saldırmalar, savaşlar, harpler, darpler, haksızlıklar, zulümler bitmemiştir.

Neden?

Çünkü gücü kuvveti elinde bulunduran haktan, adaletten kayıyor. Kendisine sorgu sual edilmeyeceğini anlayan kendi menfaati için neyi yapması gerekiyorsa onu yapıyor ve hiç sakınmıyor.

b. Zalimler Karşısında Durmanın Önemi

Bakıyorsunuz, Amerika falanca yerin gerillalarını destekliyor. Veyahut o ülkenin yönetimini kendisinin istemediği insanlar elde edecek gibi olursa çok büyük karışıklıklar çıkartabiliyor. Yahut bir ülkenin seçilmiş başkanını devirebiliyor, idaresini alaşağı edebiliyor. Yahut silah fabrikaları mallarını satabilsinler diye özel olarak küçük milletler arasında ufak tefek ateşler, savaşlar, çatırtılar, patırtılar çıkartıyor; iki tarafa da silah satıyor. Hatta İran-İrak savaşında İsrail'in İran'a Amerikan gizli

teşkilatları vasıtası ile nereler üzerinden silah sattığını biliyoruz. O kadar çapraşık bir şey.

Ama çapraşık olmayan, kolay anlaşılabilir bir şey var: Bir yerde para, menfaat, -büyük menfaat- bizim gibi aylık, yevmiye, emeklilik ve saire hesapları değil de, büyük miktarda paralar varsa, o zaman karışıklığı büyük devletlerin kendileri bizzat çıkartıyorlar. Birçok insan da ölebiliyor.

Biliyoruz ki Amerika'nın gizli teşkilatları bazen silahların satılmasında bizzat kendi adamlarını görevlendirip satışı yapıyorlar. Bunları artık kitaplarda okuyoruz. İsmi ile, cismi ile adamlar belli. Aynı şeyi İngiltere yapıyor. Aynı şeyi Rusya yapıyor. Aynı şeyi Fransa yapıyor. Bakıyorsunuz, Afrika ateşler içinde... Bakıyorsunuz, mülteci kampları basılıyor. Bakıyorsunuz, televizyonlarda görüyorsunuz, zavallı masum insanlar, kadınlar, çocukları kucaklarında yollara düşmüşler. Aç, susuz, perişan, kocası öldürülmüş, kardeşi öldürülmüş, babası öldürülmüş insanlar... Her yerde böyle.

Bu neden böyle oluyor?

Haklı olanın aynı zamanda güçlü olması lazım. Adaletli olanın adaleti uygulattırabilmek için uygulattırma gücü, yaptırım gücünün olması lazım. Yaptırım gücü olmazsa yaldızlı laflar edebiyatta kalıyor, kitaplarda, levhalarda, ilkokul çocuklarına okutulan kitaplarda, hikâyelerde kalıyor, kardeşlik hikâyeleri, oralarda kalıyor; ama hayatta hiç öyle bir şey olmuyor.

O zaman ne olacak?

Zulme uğramamak için mutlaka zalimlerin karşısında durabilecek düzenlemelerin, teşkilatların yapılması lazım. Ve bunu Kur'ân-ı Kerîm müslümanlara emretmiştir, buyurmuştur ki;

“Cihat edin. Allah yolunda malınızla, canınızla çarpışın.”

Bu hususta çok âyet-i kerîmeler vardır. Ve bir de buyurmuştur ki;

“Gücünüzün yettiği kadar, imkânlarınızı seferber ederek düşmanınıza karşı silah hazırlayın.”

Onun için, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyurmuştur ki;

“Çocuklarınıza yazı yazmayı öğretin.”

İlim irfan, tamam. Başka?

“Yüzmeyi öğretin.”

Demek ki anne baba çocuğuna hayatta yaşam için gerekli şeyleri öğretecek. Suya düşerse ne olacak? Kayık batarsa ne olacak? Tatile gittikleri zaman balık tutarken rüzgârdan kayık devrilirse ne olacak?

Yüzmeyi öğrenmesi lazım.

“Bir de atıcılığı öğretin.” diyor ki lazım olduğu zaman sıkıntı çekmesin diye.

Belinde kılıcı varken kılınan namaz, kılıçsız, hazırlıksız kılınan namazdan... Nazarî olarak aynı kişi için, aynı şartlarda, aynı güzellikte kılınan bir namaz düşünelim. Namaz aynı güzellikte, tam yüzde yüz güzel. Birisi kılıçlı kılınmış, birisi ertesi gün kılıçsız kılınmış. Kılıçsız kılınan namaz kılıçla kılınan namazdan daha az sevaplı. Kılıçla kılınan daha çok sevaplı. Ne kadar daha çok?

700 misli daha sevap.

Neden?

Müslüman hazırlıklı olsun diye.

Eğer dinin emirleri tutulsaydı belki dünyadaki karışıklıkların çoğu olmayacaktı. Bizim yaşadığımız, şu geçtiğimiz yıllarda, ömrümüz içinde gördüğümüz olayların çoğu olmayacaktı belki... Olaylar neden oluyor?

Zayıf gördüler mi kuvvetlilerin iştahası artıyor. Zayıf olmaya gelmiyor. Zayıf olmayacaksınız.

Onun için, Osmanlı şairi demiş ki; -benim de çok hoşuma giden bir söz-

Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salah.

Ne demek?

“Eğer sulh içinde âsûde, rahat, tatlı, efendi efendi yaşamak istiyorsan savaşa hazır ol. Savaş yapma; ama hazırlı ol da karşı taraf cesaret edemesin.”

Boşnaklar diyorlar ki;

“Bize saldıranlar kapı komşularımızdı. Hiç tahmin etmiyorduk. Mahallede selamlaştığımız, konuştuğumuz insanlar bize saldırdı.”

c. Müslümanların Hazırlıklı Olması

Eğer Boşnaklar'ın silahlı olduklarını bilse-lerdi Sırplar onlara saldırabilirler miydi?

Saldıramazlardı, korkarlardı.

Ermeniler birçok dış işleri görevlisini öldürdüler. Herhalde 20-30 tane filan oldu oldu, öldü öldü... Sonra bu işler birden durdu.

Neden durdu?

Çünkü Evren Paşa'nın artık canına tak demiş, dayanamamış, 28 tane insanın ölmesini beklemiş, beklemiş, beklemiş de... Birincide tedbir alması lazım. Daha olmadan tedbir alması lazım. "Artık bunlar bizim adamlarımızı öldürüyorlar. Ya, öyle mi? Biz de karşılık vereceğiz." dediler. Ve birkaç olay oldu. Fransa'da bir gecede üç-beş olay oldu. Asala'nın birkaç azılı lideri öldürüldü. Bitti iş. Demek ki zayıf oldu mu yükleniyorlar. Karşılık verecek güçte olduğunu görünce diretiyorlar.

En son olaylarda, Avrupa Birliği ile Türkiye siyasetinin [temsilcileri] bir gerginleşti... Avrupa şart koşuyor; "Kıbrıs'ı verin. Ondan sonra Ege'de tavizler verin. Yunanistan'ın dediklerini yapın..." Bunlar da kızdılar. "Eh be!" dediler. Şişenin tapası patladı, 'pat' diye bir ses çıktı. Mantar şişe fazla sallandığı için 'pat' diye mantar fırladı. O zaman, en son yumuşak bir karar almışlar.

Neden?

Çünkü Amerika haber göndermiş. “Bak, bu Türkler blöf yapmıyor.” demiş. Gazetelerden okudum. Blöf yapmadığını anlayınca o zaman işler değişiyor. Demek ki [güçlü] olacaktır.

İyi bir müslüman, Sırplar’ın karşısına Boşnaklar’ın gafil avlandığı gibi avlanmazdı. Halbuki geçtiğimiz yıllarda da hepsinin başlarına başka başka olaylar gelmişti. Bence yanında kalemi gibi, defteri gibi silahının olması lazımdı. Ama nasıl olur, oranın şartları nedir, bilmiyorum. Çünkü bir kere Sırplar müslümanları bayram namazında basmışlardı ve nehir köprüsünden kesip kesip nehre atmışlardı. “Dirina köprüsü faciası” diye tarihe geçmiş bir katliam yapmışlardı. Her zaman yapıyorlar. Meşhur Novigrad mıydı, bir şehirde bunlar oldu diye söyleniyor.

Şunu demek istiyorum: Saldırgan amaçla olmasa bile, -ben saldırganlığı sevmiyorum- sulhu istiyorsan yine silahlı ve hazırlıklı ol. Çünkü silahsız olduğun zaman kuzuyu kurtlar yiyor. Bekçisiz gördüler mi, çobansız, bekçisiz

kuzuyu yiyorlar. Bunu böyle bilmek lazım. Onun için, müslümanın hazırlıklı olması lazım.

Sonra işin ikinci bir noktası... Tabii çarpışmak en son noktasıdır. Çarpışmaya gelinceye kadar yapılan faaliyetler de bir cihattır. Müslümanın zarar görmemesi, haklarının korunması, İslâm'ın savunulması ve İslâm'ın yayılması için yapılacak daha pek çok ön iş vardır. O işler yapılır, yapılır, yapılır; karşı taraf edepsizlik ederse, saldırganlık ederse karşı koyulur. Bu ön işler nelerdir?

En başta eğitim gelir. En başta insanların eğitilmesi gelir. Ve hepinizi ikaz ediyorum, bildiğiniz bir mesele ama ben de vaazda bir din adamı olarak ikaz ediyorum:

Çocuklarınızın iyi eğitilmesine ne kadar büyük masraf yaparsanız, onları çok iyi evsafli yetiştirmek için ne kadar zahmet çekip de ne kadar iyi yetiştirirseniz o kadar iyi hizmet etmiş olursunuz, o kadar sevap kazanmış olursunuz. Çocuğun sıradan bir okulda olmaması, olağanüstü bir okulda yetişmesi, son derece iyi eğitim görmesi, son derece güzel bilgilenmesi, Batı dillerini öğrenmesi, dinini güzel öğren-

mesi, haramı helali güzel öğrenmesi, iyi eğitilmesi -sizin için, hepimiz için- çok önemli bir iş! Çocuklarımızın iyi eğitilmesi için yapacağımız her türlü fedakârlık sevaptır, cihattır ve büyük mükâfat kazandırır. Yapacağımız her ihmal de çok büyük sorumluluklar yükler, âhирette başımızın derde girmesine sebep olur.

Hatta âyetlere, hadîs-i şerîflere dayanarak söylüyorum: Kendi çocuğunuz mahkeme-i kübrâda sizden davacı olur. Sizi Allah’a şikâyet eder ve sizi müşkül durumda bırakır.

“Olur mu? Benim çocuğum beni seviyor, babasını şikâyet eder mi?”

Orada babalık, evlatlık kalmayacak. Âhирette akrabalık, babalık, evlatlık, karılık, kocalık, amcalık, dayılık, yeğenlik kalmayacak. Kardeşin kardeşe hayrı olmayacak. Herkes kendi nefsini düşünecek. Herkes kendi hakkını korumaya çalışacak. Herkes kendi günahını affettirmeye çalışacak. Herkes başka yerlerdeki haklarını, kendi haklarını alıp kendi hesabını doğrultmaya çalışacak.

Onun için, kendi çocuğunuz sizden şikâyetçi olur, olabilir. Kendi hanımınız sizden

şikâyetçi olabilir. Kendi babanız anneniz sizden şikâyetçi olabilir. “Bu evlat hayırsız bir evlattı. Bize bakmadı. Annelik babalık hakkımızdı; bakmadı.” diye anne baba da şikâyetçi olabilir. Hani senin şefkatli annen, seni niye şikâyet ediyor?

Çünkü o kalkacak. O çeşit ilişkiler düşülmeyecek.

Onun için, herkesin yaptığı işe dikkat etmesi lazım!

Çocuklarımızı çok iyi yetiştirmek için yapacağımız faaliyetlerin en başında onlara dinimizi benimsetmek geliyor. Öğretmek değil. Öğretmekten çok daha ileride ve ötede çocuğun İslâm’ı benimsemeli, savunucusu olmalı, İslâm’ın bağıryanık âşıklısı olması lazım. Öyle olmuyorsa sen çocuğunun eğitiminde başarılı değilsin.

“Hocam öyle şey olur mu? Ben çocuğumu okuttum, Amerika’ya gönderdim, diplomat yaptım.”

Diplomat yaptın ama doğru düzgün kelime-i şehâdet getirmesini bile bilmiyor.

İslâm'ı hiç bilmiyor. Orada tahsil görürken gitmiş, Amerika'dan bir kadınla evlenmiş. Takmış koluna, gelmiş senin karşına; sen bir şey söylüyorsun, "Tamam babacığım. Peki babacığım." diyor, 'şap şup' yanağından öpüyor; bildiğini okuyor. Namaz yok, gusül yok, oruç yok, Ramazan yok, zekât yok, hayır yok, hasenât yok... Gitti bu çocuğun... Ve âhirette senin başını en büyük belaya sokacak olan hasımlarından bir tanesi karşında. Ne diyecek?

Allah onu sıkıştırdığı zaman; "Sen ne biçim kulsun, niye Müslümanlık yapmadın?" deyince, ilk önce senden şikâyet edecek. "Annem babam bana dinimi öğretmedi, İslâm'ı öğretmedi." diyecek. Sen öğreteceksin, öğreteceksin, öğreteceksin; o kendi sorumluluk çağına gelinceye kadar İslâm'ı iyice öğrenecek. Ama zorlayacaksın, ama seveceksin, ama ödüllendireceksin, ama tatil yaptıracaksın, bisiklet alacaksın, araba alacaksın, ne yaparsan yap, her türlü fedakârlığı yapacaksın; çocuk Müslümanlığı iyi öğrenecek.

İyi öğrenmek yetmez.

Bakın mesela Aziz Nesin Kur'an kursunda okuduğunu söylüyordu. Abdullah Öcalan da

İmam-hatipten mezunmuş. Okumuş mu, mezun mu, öyle bir şey duydum. İmam-hatiple bir ilişkisi var.

Yani öğretmek yetmez. Misyonerler de öğreniyor. Türkçe öğreniyor, Arapça öğreniyor. Kur'an'ı öğreniyor, İslâm'ı öğreniyor. Öğretmek yetmez; benimseteceksin, sevdireceksin. Âşıklı olarak var gücü ile İslâm için çalışacak bir insan hâline gelecek.

... Eğitim başarı sağlamalı. Senin yumurtaların cılk çıktı, civciv çıkmadı. Yumurtalar bozukmuş, cılk çıktı, civciv çıkmadı. Senin bahçeye, tarlaya ektiğin tohumlar bozukmuş, mahsul vermedi. Böyle demektir bu. Yani sonuç alamadın, hüsrandır, ziyandır ve âhirette büyük vebaldir.

Çocuğun iyi müslüman yetişmesi ve senin müslümanca yaşaman için her şeyi yapman lazım. İcabında bulunduğun diyarı terk etmen lazım. İnsanın dini için diyarını terk etmesine hicret derler. Terk edene de muhacir derler. Buna "Allah yolunda hicret etmek" denilir.

"Ben çocuğumu en iyi nerede okutabilirim?.."

Avustralya'dan bir kardeşimiz çocuğunu aldı, Türkiye'ye getirdi. İki sene, üç sene onu oraya gönderdi, yetişkin çocuğunu hafız etti. Hafız ettikten sonra Avustralya'ya döndü, şimdi tahsiline devam ettiriyor. Ama çocuğunu hafız yaptı.

Bir çocuğun İslâm'ı iyi öğrenmesinin göstergesi nedir?

Annesi babası yokken, kendisini takip edecek insan yokken, tek başına olduğu yerde dahi İslâm'ı benimsemesi, namazını kılması, orucunu tutması, Allah'tan korkmasıdır. Eğer bir çocuk tek başına olduğu bir yerde bunu yapabiliyorsa annesi babası onu iyi yetiştirmiştir. Annesi babası olmadığı yerde çocuk namaza gitmiyorsa, Cuma'yı kılmıyorsa, orucu tutmuyorsa, haramdan kaçmıyorsa, içkiyi içiyorsa, kumarı oynuyorsa, zinayı yapıyorsa, o zaman yazık; bu iş tutmadı demektir.

Cihadın en başta geleni budur. Önce küfürle cihat edip ailemizde, kendimizde, çoluk çocuğumuzda imanı ilk önce hâkim kılmak.

Ondan sonra, çocuğun çağı bilen bir insan olarak yetişmesi lazım. Hatta büyüklerimizin o

kadar güzel sözleri var ki; “Çocuklarınızı kendilerinin yetişecekleri ilerideki çağa göre yetiştirin. Çünkü onlar o çağın insanıdır, sizin çağınızın insanı değil.” diyor bizim dinimiz, büyüklerimiz. Siz çocukları yetiştirirken kendi öğrendiğiniz, bildiğiniz şekilde yetiştirmeyeceksiniz. Sizin [çağınıza] göre yetiştirmeyeceksiniz. Yirmibirinci yüzyılın ikinci yarısına göre yetiştireceksiniz. O zamanı hesaplayacaksınız. O zaman çocuğun başarılı olması için neler öğretmeniz gerekiyorsa onları öğreteceksiniz. Onu yapmadığınız takdirde çocuğu geri yetiştirmiş olursunuz, eksik yetiştirmiş olursunuz. Eğitimin eksik olması, zayıf olması hayatta başarısız bir insan olmasına yol açar. Çocuklarınızla meşgul olacaksınız ve onların çağın bilgilerini bilen insan olmasını sağlayacaksınız.

Ve öyle bir insan olacak ki işyerinden aranacak ve yerinden atılamayacak. Atıldığı zaman yeri doldurulamayacak. Çocuğunuzu öyle yetiştirmeye çalışacaksınız. Öyle bir iş sahibi olacak ki, öyle bir meslek, bilgi sahibi olacak ki yerini kimse dolduramayacak, oradan atamayacaklar. “Ya bunu atarsak bunun yerine

kimi getiririz?” Kendi konusunun bir numaralı uzmanı olacak.

Ben onun için bana soru soran bütün arkadaşlarıma seçenekleri soruyordum.

“Hocam, bir meslek seçmek istiyoruz, ne yapalım? Neler olabilir?”

Hepsini -mümkünse- bilimsel çalışma yapmaya yönlendiriyordum. Çünkü bilimi öğrenirse, bilimsel çalışmayı öğrenirse, araştırma yapmayı öğrenirse kendi alanında uzmanlaşır, en iyi insan olur diye düşünüyordum. Aksi takdirde aşâğılarda kalır diye düşünüyordum.

Soruyorlar:

“Hocam, askerliği er olarak mı yapayım, subay olarak mı?”

Subay olarak yap tabii. Elbette subay olarak yap. Subay olduğun zaman daha saygın bir insan olacaksın ve daha çok insana tesir etme imkânın olacak.

Ben ortaokuldayken bizim mühendis ağabeylerin Müslümanlığından etkileniyordum. Babam hafız, annem çok dindar bir insan, Allah rahmet eylesin cümle geçmişlerimizle beraber... Ama bana mühendis ağabeyler etki

ediyorlardı; hem Teknik Üniversite’de hoca, hem mühendis, hem namazlı niyazlı... Hoşuma gidiyordu. Mühendis olup da dindar olması, çağın bilgilerini aldığı halde İslâm’ı sevmesi, bağlanabilmesi etki ediyordu.

Ve Türkiye’de ben kendi yaşam devremden çok kesin biliyorum; Türkiye’de gerçek İslâm’ın canlanmasına, herkesin korkacağı tarzda Müslümanlığın yayılmasına sebep olanlar Amerika’ya, Avrupa’ya tahsile gidip de orarlardan müslüman olarak Türkiye’ye dönenlerdir. Yoksa hocalar filan değildir, hocaların çoğu değildir.

Mesela bizim tekkenin hocaları, Abdulaziz Hocaefendi ihvânımızı Teknik Üniversite’ye sevk etmiş. Teknik Üniversite’de asistan kaldığı zaman aldığı maaşın dışarı çıktığı zaman aldığı maaşa göre miktarı o kadar az ki; üçte bir. Dışarıya gitmek istiyor;

“Hocam, müsaade ederseniz, mezun olduk, Teknik Üniversite’den mühendis olduk, makineci olduk, inşaatçı olduk, mimar olduk...”

“Üniversitede kalın. Az paraya razı olun, ama bilim yolunda olun.” diye Abdulaziz Ho-caefendi Teknik Üniversite’yi İslâmlaştırmış-tır. Ve Teknik Üniversite’den o müslüman ho-caların talebeleri müslüman insanlar çıkmış-tır. Bunun çok büyük faydası oldu.

İkinci bir atılım yine bir Mimarlık Mühendislik Yüksek Okulu’nda olmuştur. Ben de orada görev yaptım. O zaman oradan çok müs-lüman genç yetişti. Ondan sonra da hep İslâmî hizmetlere koştular. Başka bir İslâmî yerde, bilim yuvasında yine bizim atılımımız olmuştur ve oradan da çok insan yetişmiştir.

Onların çok faydası oluyor. Sıradan halkı kimse dinlemiyor. Hatta evlat ümmî ise anne-sini babasını saymıyor. “Sen anlamazsın baba.” diyor. Ama mühendisse, Amerika’da okumuş da gelmişse, beş vakit namazını kılan tertemiz bir insan olarak gelmişse o çok etki ediyor. Bizim Hacettepe’de filan böyle çok arkadaşlarımız vardı, ağabeyler vardı; Ame-rika’da okumuş, dili güzel, mesleğinde çok se-vilen sayılan kimse, müslüman, mütedeyyin; çok etki yapıyordu.

Allahu Teâlâ hazretleri evlatlarımızı çok güzel yetiştirmeyi nasip etsin. Bize de Allah yolunda malımızla, canımızla, her türlü imkân ve müktesebâtımızla, neyimiz varsa onu ortaya koyarak İslâm'a güzel hizmetler yapmayı nasip eylesin. Ve rızasını kazanıp huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varmayı nasip eylesin.

el-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

9 Ramazan 1421 / 06.12.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

